

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

W nagłówku w lewym górnym rogu znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie nazwy organu w formie miniaturki flagi RP

Sygn. akt KR II R 13/26

Warszawa, 7 maja 2026 r.

DECYZJA nr KR II R 13/26

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2026 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007, dotyczącej ustalenia i przyznania odszkodowania za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. nr 50, poz. 279; dalej: dekret warszawski) część nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Paryskiej 28, hip. Nr 5939 Praga

z udziałem: Miasta Stołecznego Warszawy, B K, M W

działając na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691; dalej: k.p.a.)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007 w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania rozpoznawczego

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2026 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR II R 13/26 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007, dotyczącej ustalenia i przyznania odszkodowania za przejętą dekretem z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, część nieruchomości o pow. 584 m², położonej w Warszawie przy ul. Paryskiej 28 pochodzącej z nieruchomości hipotecznej nr 5939-Praga, która obecnie wchodzi w skład dz. ew. nr 47 z obrębu 3-01-13 stanowiącej własność Miasta Stołecznego Warszawy.

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2006 r. sygn. akt KR II R 13/26, działając na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja zawiadomiła

właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Zawiadomieniem z dnia 1 kwietnia 2026 r. poinformowano strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007.

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2026 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r.

Ww. postanowienia i zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 15 kwietnia 2026 r.

Zawiadomieniem z dnia 20 kwietnia 2026 r. zawiadomiono o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007. Zawiadomienie opublikowano w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 21 kwietnia 2026 r.

Społeczna Rada w opinii z dnia 30 kwietnia 2026 r. nr 19/2026 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW wniosła stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości i jej losy w latach 1945 – 1955

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Paryskiej 28, pochodząca z nieruchomości hipotecznej nr 5939-Praga, znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu warszawskiego. Obiekt ten miał powierzchnię 1305,14 m².

Obecnie ww. nieruchomość wchodzi w skład działek nr 8/1 cz., nr 18/3 cz., nr 28 cz., nr 47 cz.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w latach 1945-1951 nieruchomość była niezabudowana, co potwierdzają zapisy aktu notarialnego nr 34 z

19 stycznia 1951 r., dokumentacja fotograficzna nadesłana przez Wojskowe Biuro Historyczne pismem z 14 listopada 2024 r., oraz protokół oględzin gruntu z 5 listopada 1947 r.

Z pisma Biura Odbudowy Stolicy Sekcji Planowania Przestrzennego z 20 października 1949 r. wynika, że teren na którym położona jest posesja Nr pol. 28 przy ul. Paryskiej przeznaczony jest pod stałą zabudowę mieszkaniową, teren ten przewiduje zabudowę blokową wys. 3 kondygnacyjną.

W dniu 23 lipca 1952 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wydało zaświadczenie lokalizacyjne nr 753. Zgodnie z nim wyrażono zgodę na lokalizację szczegółową budynków mieszkalnych uzyskanych dla Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego na terenie Saskiej-Kępy przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 w granicach oznaczonych na załączonym szkicu sytuacyjnym nr 4452 A-B-C-O-A, E-F-G-L-D-E, K-H-I-J-K, O-C-D-L-M-N-O. W opisie ww. szkicu m.in. wskazano etap I w 1953 r., etap II w 1954 r.

Prezydium Rady Narodowej pismem z 12 września 1952 r. wyraziło zgodę na przekazanie w zarząd i użytkowanie Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego nieruchomości warszawskich położonych przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 w granicach oznaczonych na szkicu sytuacyjnym nr 4452 A-B-C-O-A, E-F-G-L-D-E, K-H-I-J-K, O-C-D-L-M-N-O.

Dnia 23 października 1952 r. protokołem zdawczo odbiorczym nieruchomość przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 została przekazana w zarząd i użytkowanie Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego w granicach oznaczonych literami nr 4452 A-B-C-O-A, E-F-G-L-D-E, K-H-I-J-K, O-C-D-L-M-N-O, stanowiącym załącznik do zaświadczenia lokalizacyjnego nr 753 z dnia 23 lipca 1952 r.

Zgodnie z wykreśleniem z 20 kwietnia 2007 r. biegłego geodety Z O dawna nieruchomość hipoteczna nr 5939-Praga zawiera się w części na terenie na którym powstał budynek mieszkalny wielorodzinny mieszczący się przy ul. Paryskiej 28, jak również zawiera się w obszarze objętym lokalizacją szczegółową nr 753 z 23 lipca

1952 r., tj. terenu przejętego protokołem zdawczo-odbiorczym z 12 września 1952 r.

Zgodnie z ustaleniami zawartymi w operacie szacunkowym z 6 czerwca 2007 r. dot. nieruchomości hip. 5939-Praga przedmiotowa nieruchomość stanowi „teren zabudowany częścią budynku mieszkalnego ul. Paryska 28 oraz utwardzony teren dojazdu do garaży podziemnych, a także teren zieleni.”

Co najmniej od roku 1953 r. na przedmiotowej nieruchomości rozpoczęły się prace budowlane. W wyniku zakończonych prac w 1954 r. powstał budynek mieszkalny, który istnieje do czasów obecnych (dokumentacja fotograficzna).

Z pisma Urzędu Dzielnicy Praga Południe z 3 października 1997 r. WSO/32/694/97 wynika, że zasiedlenie budynków przy ul. Paryskiej 28 hip. 5939 nastąpiło w lutym 1954 roku.

Z decyzji dotyczących sprzedaży lokali w budynku położonym przy ul. Paryskiej 28 wynika, że budynek znajduje się w eksploatacji od 1953 r. (Decyzja Naczelnika Dzielnicy Warszawa Praga Południe nr AGK-5/K-42/76 z 21 stycznia 1976 r. oraz nr AGK-5/8225/P-42/L/77 z 29 września 1977 r.)

L T w piśmie z 14 października 1988 r. do Urzędu Dzielnicowego Warszawa Południe napisał „wobec zarekwirowania mego placu, bez uprzedzeń i rozmów w roku 1951 r. znajdującego się na Saskiej Kępie przy ul. Paryskiej (...)“.

Z mapy sytuacyjnej nieruchomości hip. Nr 5939 Praga oraz mapy lokalizacji szczegółowej nr 753 i 62 z dnia 20 kwietnia 2007 r. sporządzonej przez uprawnionego geodetę Z O wynika, że granice nieruchomości hipotecznej HIP 5939 Praga obecnie położone są w działce ewidencyjnej nr 8/1, nr 18/3, cz. 28, cz. 47. Ponadto granice dawnej nieruchomości hipotecznej według wykreślenia geodety przebiegają w części pod budynkiem usytuowanym na działce nr 28 ul. Paryska 28.

2. Dawny właściciel nieruchomości oraz jego następcy prawni

Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z 16 czerwca 1948 r. nr 4175/48 tytuł własności nieruchomości m.in. ozn. „5939- Praga” zapisana był na imię M ze S G na mocy aktu z 6 lutego 1946 r. za Nr hip.173 i wniosku z 4 lipca 1946 r. za Nr 1 tej ks. z tytułu nabycia od poprzedniej właścicielki M J B.

Spadek po L T na podstawie ustawy nabyły córki po ½ części spadku: B K K i M E W (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z 19 lutego 1998 r. sygn. IV Ns 1530/97).

3. Umowy sprzedaży własności nieruchomości i praw z dekretu warszawskiego

Dnia 5 lutego 1946 r. na mocy aktu Rep. Nr 173 M J z K B sprzedała M G blok gruntu graniczący z zachodu z ulicą Paryską, od północy z nieruchomością warszawską hip 5048 Praga, od wschodu z ulicą Wandy, od południa z nieruchomością hipoteczną 5101 Praga, 4789 Praga. Blok gruntu został podzielony na siedem działek oznaczonych kolejno od 1 do 7.

Dnia 25 sierpnia 1949 r. M G aktem notarialnym Repertorium nr 2608 sprzedała małżonkom A i S S w równych częściach niepodzielnie wszystkie prawa przysługujące jej z tytułu własności jak i dekretu warszawskiego do całej nieruchomości położonej w Warszawie na Saskiej Kępie przy ulicy Paryskiej oznaczonej nr hip. 5939 Praga, zawierającej powierzchni 13 arów 05.14 metrów wydzielonej z nieruchomości uregulowanej w księdze wieczystej nieruchomości nr 5937, 5938, 5939, 5940, 5941, 5942, 5943 Praga w Warszawie na saskiej Kępie między ulicami Paryskiej i Wandy, w pełnym składzie ze wszystkimi przynależnościami bez żadnego wyłączenia lub zastrzeżenia.

Dnia 19 stycznia 1951 r. Repertorium nr 34 A i S S sprzedali L T wszystkie prawa przysługujące z tytułu własności jak i dekretu warszawskiego do całej nieruchomości położonej w Warszawie na Saskiej Kępie przy ulicy Paryskiej oznaczonej nr hip. 5939 Praga, zawierającej powierzchni 13 arów 05.14 m².

4. Przebieg postępowań o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości przy ul. Paryskiej 28

Prezydium Rady Narodowej w Warszawie orzeczeniem z 6 listopada 1959 r. Nr GT-III-II/6/P/295/59, odmówiło A i S małżonkom S przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości przy ul. Paryskiej 28 hip. w związku z przeznaczeniem powyższego terenu pod budownictwo spółdzielcze wielokondygnacyjne.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z 21 stycznia 2004 r. KOC/2720/Go/03 orzekło, że orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z 6 listopada 1959 r. GT-III-II/6/p/295/59 zostało wydane z naruszeniem prawa lecz nie można stwierdzić jego nieważności, ponieważ wywołało ono nieodwracalne skutki prawne.

Po ponownym rozpoznaniu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z 25 lutego 2004 r. KOC/377/Go/4 uchyliło własną decyzję z 21 stycznia 2004 r. w części gdzie powołuje decyzję Naczelnika Dzielnicy Warszawa-Wola z 4 grudnia 1983 r. T-II.8224b/Wł Bracka 25/83 i w to miejsce powołało orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z GT-III/II-6/P/295/95/59 z 6 listopada 1951 r. odmawiające dotychczasowym właścicielom A i S małżonkom S prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Paryskiej 28 oznaczonej nr hip. 5939-Praga oraz uchyliło uprzednio wydaną decyzję w tej części, w której wskazano położenie nieruchomości przy ul. Paryskiej 26 i 28 i w to miejsce powołało oznaczenie Paryska 28, w pozostałej części utrzymało zaskarżoną decyzję.

Prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wniósł sprzeciw od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 21 stycznia 2004 r. KOC/2720/Go/03 częściowo uchylonej decyzją z 25 lutego 2004 r. KOC/377/GO/04.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z 12 stycznia 2011 r. KOC/5501/GO/08 zawiesiło postępowanie nadzorcze wywołane sprzeciwem Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z 30 grudnia 2011 r. KOC/556/Go/11 utrzymało w mocy postanowienie o zawieszeniu KOC/5501/Go/08 z 12 stycznia 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 24 kwietnia 2012 r. sygn. akt I SA/Wa 393/12 stwierdziło nieważność orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 30 grudnia 2011 r. KOC/556/Go/11.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie po ponownym rozpoznaniu postanowieniem z 24 czerwca 2013 r. KOC/5008/Go/12 uchyliło zaskarżone postanowienie z 12 stycznia 2011 r. KOC/5501/GO/08 w całości i zawiesiło postępowania nadzorcze wywołane sprzeciwem Prokuratora.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 14 listopada 2013 r. sygn. akt I Sa/Wa 1996/13 stwierdziło nieważność postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie KOC/5008/Go/12 z 24 czerwca 2013 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 1 grudnia 2015 r. I OSK 626/14 oddalił skargę kasacyjną.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie postanowieniem z 22 maja 2017 r. KOC 1315/GO/16 uchyliło w całości postanowienie KOC/5501/Go/08 z 12 stycznia 2011 r. w przedmiocie zawieszania postępowania administracyjnego i zawiesiło postępowanie nadzorcze wywołane sprzeciwem Prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie.

5. Przebieg postępowań w przedmiocie przyznania odszkodowania

Pismem z 14 października 1988 r. L T wystąpił o odszkodowanie za nieruchomości położoną przy ul. Paryskiej 28 „5939- Praga”.

Decyzją z 11 grudnia 1997 r. nr 2686/97 Urzędu Rejonowego w Warszawie odmówiono L T przyznania odszkodowania za ul. Paryską 28.

Decyzją z 14 grudnia 1998 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast uchylił decyzję nr 2686/97 i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Starosta Powiatu Warszawskiego decyzją nr 396/ZP/2002 z 24 czerwca 2002 r. odmówił przyznania odszkodowania za grunt nieruchomości przy ul. Paryskiej 28, pow. 1305,14 m².

Wojewoda Mazowiecki decyzją z 19 grudnia 2002 r. nr 354/2002 utrzymał w mocy decyzję Starosty Powiatu Warszawskiego nr 396/ZP/2002 z 24 czerwca 2002 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 8 października 2004 r. sygn. akt I SA 239/03 uchylił decyzję Wojewody Mazowieckiego 354/2002 oraz poprzedzającą ją decyzję Starosty Powiatu Warszawskiego z 24 czerwca 2002 r. nr 396/ZP/2002. W wytycznych co do ponownego rozpoznania sprawy, Sąd wskazał „(...) Natomiast wbrew twierdzeniom organu administracji publicznej wymieniony przez organ dokument z 18 sierpnia 1948 r. Zarządu Miejskiego miasta stołecznego Warszawy nie daje podstaw do uznania, iż jego treść dowodzi, że właściciel bądź jego następca prawny utracił możliwość faktycznego władania nieruchomością. (...) Dokument dot. zatwierdzenia projektu budynku projektowanego w Warszawie przy ul. Paryskiej. Według graficznego załącznika do decyzji z 18 sierpnia 1948 r. przy ul. Paryskiej 26 znajdował się budynek, a przy Paryskiej 28 planowana była rozbudowa. Okoliczność tę zdaje się potwierdzać pismo z 20 października 1949 r. Dyrektora Biura Odbudowy Stolicy, w którym podaje się, że nieruchomości położona w Warszawie przy ul. Paryskiej 28 jest przeznaczona pod zabudowę blokową 3 kondygnacyjną. Ponadto organ administracji publicznej winien odnieść się do treści pisma z dnia 10 grudnia 1958 r. Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa Praga-Południe, zaświadczenia o lokalizacji szczegółowej z 29 lipca 1959 r. nr 62 Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Warszawa Praga-Południe, pisma z 24

maja 1961 r. Pracowniczej Spółdzielni WANDA. Organ administracji publicznej powinien ocenić czy w datach podanych w tych dokumentach nieruchomości przy ulicy Paryskiej 26 była zabudowana, a jeśli nie była zabudowana i teren był dopiero przygotowany do zabudowy, to czy teren sąsiedniej nieruchomości przy ul. Paryskiej 28, graniczący bezpośrednio z tą nieruchomością był zabudowany. Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy jest także wyjaśnienie okoliczności w jakich została wydana decyzja z 24 czerwca 1961 r. AB-V-N-I/83/61 Prezydium Rady Narodowej miasta stołecznego Warszawy, dot. zatwierdzenia projektu podziału nieruchomości, w tym także nieruchomości ozn. nr hipotecznym 5939-Praga. Z planu sytuacyjnego nieruchomości hipotecznych (na których znajduje się ww. decyzja) wynika, że nieruchomość ozn. nr hipotecznym 5939-Praga jest niezabudowaną nieruchomością, a z rejestru powierzchni wynika, że w wyniku jej podziału powstały dwie działki, jedna do zagospodarowania o pow. 584 metry kwadratowe, a druga przeznaczona na inne cele o pow. 721 metrów kwadratowych. Wreszcie należy podkreślić, że oświadczenie L T o zajęciu nieruchomości przez MSW w 1951 r. nie znajduje potwierdzenia w piśmie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 13 marca 1992 r. Treść tegoż pisma może wskazywać, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nigdy nie użytkowało nieruchomości przyłożonych przy ul. Paryskiej 26 i 28.”

W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy Prezydent m.st. Warszawy decyzją nr 256/GK/DW/2005 z 21 listopada 2005 r. odmówił przyznania odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Paryskiej 28 hip. Nr 5939 - Praga.

Wojewoda Mazowiecki decyzją nr 364/2006 z dnia 10 marca 2006 r. uchylił decyzję Prezydenta m. st. Warszawy nr 256/GK/DW/2005 z 21 listopada 2005 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 3 sierpnia 2006 r. sygn. akt I SA/Wa 789/06 oddalił skargę na decyzję Wojewody Mazowieckiego nr 364/2006.

Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku, że Prezydent m.st. Warszawy naruszył normę art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami

administracyjnym bowiem nie zrealizował wytycznych zawartych w wyroku z 8 października 2004 r. sygn. akt I SA 239/03.

6. Przebieg postępowania w sprawie wypłaty odszkodowania przed Prezydentem m.st. Warszawy

Decyzją z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007 Prezydent m.st. Warszawy, działając m.in. na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 października 1988 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną przy ul. Paryskiej 28 ustalił odszkodowanie w wysokości 431.576 zł., za przejętą dekretem warszawskim nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Paryskiej 28, o pow. 584 m², która obecnie wchodzi w skład działki ewidencyjnej nr 47 z obrębu 3-01-13, stanowiącej własność Miasta Stołecznego Warszawy.

W pkt. II decyzji, przyznał powyższe odszkodowanie na rzecz B K K, M E W.

W pkt VI decyzji odmówił przyznania odszkodowania za część ww. nieruchomości o pow. 721 m².

W zakresie pozbawienia byłych właścicieli faktycznej możliwości władania działką po dniu 5 kwietnia 1958 r., organ wskazał, że dla nieruchomości przy ul. Paryskiej 28 zgodnie z zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej nr 62 z dnia 24 lipca 1959 r. znak: Ad-23/888/59 na podstawie przepisów o lokalizacji inwestycji Naczelnny Architekt Warszawy zatwierdził lokalizację szczegółową wydaną dla pracowników Spółdzielni „Wanda” na terenie położonym w Warszawie przy ul. Paryskiej 26 oznaczoną na szkicu Nr 976/59 literami ABCDA. Następnie aktem notarialnym Rep.A/b nr IV8489/64 z dnia 21 października 1964 r. działka nr 47 w skład której wchodzi obszar 584 m² nieruchomości hip. Nr 5939 Praga została oddana w użytkowanie wieczyste Pracowniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „Wanda”.

Jednocześnie w zakresie odmowy przyznania odszkodowania za grunt o pow. 721 m² organ wskazał, że zgodnie z zaświadczeniem lokalizacji nr 753 z 23 lipca 1952 r., SUB/11362/52/OPM/W/1875/52 Oddział Planu Miasta Stołecznego Urzędu

Budownictwa Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy wyraził zgodę na lokalizację szczegółową budynków mieszkalnych dla Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego na terenie położonym na Saskiej Kępie przy ul. Paryskiej – oznaczoną na załączonym szkicu Nr 4452.

Powyższa decyzja odszkodowawcza została sprostowana postanowieniem z 26 listopada 2007 r. Nr 132/GK/DW/2007 z zakresie adresów stron.

Wojewoda Mazowiecki decyzją z 16 marca 2011 r. nr 790/2011 odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 372/GK/DW/2007 z 13 listopada 2007 r. dotyczącej ustalenia odszkodowania za część nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Paryskiej 28.

7. Zgromadzony materiał dowodowy

Komisja ustaliła stan faktyczny w sprawie na podstawie następującego materiału dowodowego: akt dotyczących decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007, oraz pozostałej dokumentacji zgromadzonej przez Komisję w toku prowadzonego postępowania rozpoznawczego w aktach KR II R 13/26.

III. Po rozpatrzeniu materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawy rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. przysługują Komisji w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych - uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej. Zgodnie zaś z treścią art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, Komisja stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności. Zgodnie zaś z art. 30 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja

wyduje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1706/10; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>) postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek. Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Stosownie do treści art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, jeżeli została ona wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Z treści art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Jak wynika z powyższego, ograniczenie przewidziane w art. 156 § 2 k.p.a. nie ma zastosowania do postępowań prowadzonych przed Komisją, wobec czego nie obowiązuje jej dziesięcioletni termin na stwierdzenie nieważności decyzji.

2. Wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa w postaci prawa materialnego - art. 215 ust. 2 u.g.n. poprzez nie spełnienie wszystkich przesłanek łącznie do ustalenia i przyznania odszkodowania

W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007 powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego z mocą wsteczną jako wydana z rażącym naruszeniem prawa.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Komisji, zachodzi nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z uwagi na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 215 ust. 2 u.g.n., ponieważ aby ustalić odszkodowanie na podstawie tego przepisu muszą być spełnione kumulatywnie wszystkie przesłanki łącznie, co w tej sprawie nie nastąpiło.

Z treści art. 215 ust. 2 u.g.n. wynika, że przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r., oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy błędnie ustalił kluczową przesłankę sprawy, tj. okoliczność, że dawny właściciel nieruchomości objętej wnioskiem o wypłatę odszkodowania utracił możliwość jej władania po dniu 5 kwietnia 1958 r. w zakresie dot. całości nieruchomości objętej wnioskiem o ustalenie i przyznanie odszkodowania.

W odniesieniu do drugiej z przesłanek wskazanych w art. 215 ust. 2 u.g.n., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie trafnie wskazał, że faktyczna możliwość władania, o której mowa w art. 215 ust. 2 u.g.n., odnosi się do stanu faktycznego, a nie prawnego. Obejmuje zatem sytuacje, gdy poprzedni właściciel lub jego następca prawny mógł realnie korzystać z nieruchomości. Nie chodzi przy tym jedynie o efektywne z niej korzystanie, czyli czynienie użytku z gruntu, ale istnienie samej obiektywnej możliwości tego rodzaju korzystania, choćby władający nie czynił z niej użytku. Hipoteza tej części normy prawnej obejmuje zatem tego rodzaju sytuacje, gdzie w następstwie działań faktycznych podjętych przez osoby trzecie (w tym podmioty publiczne) byłby właściciel po oznaczonej dacie (5 kwietnia 1958 r.) pozbawiony został realnej możliwości korzystania z gruntu (Wyrok WSA w

Warszawie z 29 czerwca 2021 r. I SA/Wa 271/20, LEX nr 3229731).

Podkreślenia wymaga, że ustalenia Prezydenta m.st. Warszawy zawarte w decyzji z 13 listopada 2007 r., nr 372/GK/DW/2007 w zakresie części nieruchomości za którą został przyznane odszkodowanie co do przesłanki utraty możliwości władania po dniu 5 kwietnia 1958 r. ograniczono wyłącznie do zdarzeń mających miejsce po dniu 5 kwietnia 1958 r.

Nadmienić przy tym wymaga, że Prezydent m.st. Warszawy nie poczynił w tym zakresie ustaleń dot. losów przedmiotowej nieruchomości przed tą datą. Przedmiotowy okres został przemilczany przez organ pierwszej instancji.

W tym kontekście wymaga uwypuklenia okoliczność, że w toku rozpoznawania niniejszej sprawy Prezydent m.st. Warszawy posiadał szereg dowodów wskazujących okoliczność utraty możliwości władania przedmiotową nieruchomością przez jej dawną właścicielkę przed dniem 5 kwietnia 1958 r. W tym zakresie należy wskazać m.in. na pismo z 20 października 1949 r. Biura Odbudowy Stolicy, zaświadczenie lokalizacyjne nr 753 z 23 lipca 1952 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wraz z załączonym szkicem, pismo z 12 września 1952 r. Prezydium Rady Narodowej wyrażające zgodę na przekazanie przedmiotowego terenu, protokół z 23 października 1952 r. zdawczo odbiorczy nieruchomości przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 oraz wykreślenie biegłego geodety z 20 kwietnia 2007 r. Z O.

W ocenie Komisji poczynienie prawidłowych ustaleń w tym zakresie miało istotnym wpływ na wydane w sprawie rozstrzygnięcie, tj. wyjaśnienie losów niniejszej nieruchomości w latach 1945 – 1954.

W zw. z powyższym Prezydent m.st. Warszawy zaniechał prawidłowego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy nie zrealizował również wszystkich wytycznych zawartych w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z 3 sierpnia 2006 r. I SA/Wa 789/06 i z 8 października 2004 r. sygn. akt I SA 239/03.

W zakresie oceny przedmiotowej przesłanki Prezydent m.st. Warszawy wskazał bowiem ogólnikowo w uzasadnieniu decyzji, że dla nieruchomości przy ul. Paryskiej 28 zgodnie z zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej nr 62 z 24 lipca 1959 r. znak: Ad-23/888/59 na podstawie przepisów o lokalizacji inwestycji Naczelnny Architekt Warszawy zatwierdził lokalizację szczegółową wydaną dla pracowników Spółdzielni „Wanda” na terenie położonym w Warszawie przy ul. Paryskiej 26 oznaczoną na szkicu Nr 976/59 literami ABCDA. Następnie aktem notarialnym Rep.A/b nr IV8489/64 z 21 października 1964 r. działka nr 47 w skład której wchodzi obszar 584 m² nieruchomości hip. Nr 5939 Praga została oddana w użytkowanie wieczyste Pracowniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „Wanda”.

Jak trafnie zauważono w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 1540/24 „Podstawowym wszak obowiązkiem organu administracji publicznej rozpoznającego i rozstrzygającego daną sprawę jest dążenie do ustalenia istotnych w niej elementów stanu faktycznego zgodnie z obiektywnie istniejącą rzeczywistością. Jak stanowi bowiem art. 7 k.p.a. stoją one na straży praworządności i z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Są przy tym w myśl art. 77 § 1 k.p.a. obowiązane w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy i dopiero na podstawie całokształtu materiału dowodowego – jak stanowi art. 80 k.p.a. - oceniają, czy dana okoliczność została udowodniona. Wyrażona w art. 7 k.p.a. i skonkretyzowana w art. 77 § 1 k.p.a. zasada prawdy obiektywnej wyklucza zatem możliwość pominięcia w procesie rekonstruowania stanu faktycznego mających znaczenie i zgromadzonych w sprawie dowodów. Obowiązek zaś zgromadzenia i rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest ściśle związany z przyjętą w art. 80 k.p.a. zasadą swobodnej oceny dowodów. Ta natomiast, jak wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, aby nie przerodziła się w samowolę, musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, tj. po pierwsze - opierać się należy na materiale dowodowym zebranym przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa. Po drugie ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego i po trzecie - organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości

dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 k.p.a. szczególną moc dowodową. W końcu, po czwarte - rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z zasadami logiki (vide: przywoływany w uzasadnieniu skargi wyrok NSA z 23 lutego 2018 r. II OSK 1903/17, lex nr 2458235).” Dokonana ocena materiału dowodowego może być, bowiem skutecznie podważona tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy rozumowanie wykracza poza reguły logiki albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego.” (Wyrok WSA w Warszawie z 17 stycznia 2025 r. I SA/Wa 1540/24, LEX nr 3838136).

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie jednoznacznie wynika, że w dacie orzekania przez organ istniały dowody świadczące o fakcie utraty możliwości władania nieruchomością przed datą 5 kwietnia 1958 r. w zakresie całej nieruchomości objętej wnioskiem o ustalenie i przyznanie odszkodowania.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że wprawdzie co najmniej do 1951 r. nieruchomość była niezabudowana, natomiast doszło do zajęcia terenu i rozpoczęcia budowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego przed datą 5 kwietnia 1958 r.

W dniu 23 lipca 1952 r. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie wydało zaświadczenie lokalizacyjne nr 753. Zgodnie z nim wyrażono zgodę na lokalizację szczegółową budynków mieszkalnych uzyskanych dla Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego na terenie Saskiej-Kępy przy ul. Paryskiej nr 26/28/30.

Prezydium Rady Narodowej pismem z 12 września 1952 r. wyraziło zgodę na przekazanie w zarząd i użytkowanie Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego nieruchomości warszawskich położonych przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 z granicach oznaczonych na szkicu sytuacyjnym. w granicach oznaczonych na załączonym szkicu sytuacyjnym nr 4452 A-B-C-O-A, E-F-G-L-D-E, K-H-I-J-K, O-C-D-L-M-N-O. W opisie ww. szkicu m.in. wskazano etap I w 1953 r., etap II w 1954 r.

Dnia 23 października 1952 r. protokołem zdawczo odbiorczym nieruchomości przy ul. Paryskiej nr 26/28/30 została przekazana w zarząd i użytkowanie Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego w granicach oznaczonych literami nr 4452 A-B-C-O-A, E-F-G-L-D-E, K-H-I-J-K, O-C-D-L-M-N-O, stanowiącym załącznik do zaświadczenia lokalizacyjnego nr 753 z dnia 23 lipca 1952 r.

Zgodnie z wykreśleniem z 20 kwietnia 2007 r. Z O dawna nieruchomość hipoteczna nr 5939-Praga zawiera się w części na terenie na którym powstał budynek mieszkalny wielorodzinny mieszczący się przy ul. Paryskiej 28, jak również zawiera się w obszarze objętym lokalizacją szczegółową nr 753 z 23 lipca 1952 r., tj. terenu przejętego protokołem zdawczo-odbiorczym z 12 września 1952 r.

Zgodnie z ustaleniami zawartymi w operacie szacunkowym z 6 czerwca 2007 r. dot. nieruchomości hip. 5939-Praga przedmiotową nieruchomość stanowi „teren zabudowany częścią budynku mieszkalnego ul. Paryska 28 oraz utwardzony teren dojazdu do garaży podziemnych, a także teren zieleni.”

Budynek przy ul. Paryskiej 28 został wybudowany w 1953 r. Na zdjęciach fotograficznych uzyskanych z Wojskowego Biura Historycznego widoczne jest istnienie prac budowlanych już w 1953 r. W wyniku ich zakończenia powstał budynek mieszkalny, który istnieje do czasów obecnych. Z ww. zdjęć widoczne jest że na całym obszarze nieruchomości oraz na rozległym terenie widoczny jest urządzony teren budowy. Natomiast ze zdjęć z 1954 r. oraz z 1955 r. można zauważyć, że prace zostały zakończone i powstały budynki.

Z pisma Urzędu Dzielnicy Praga Południe z 3 października 1997 r. WSO/32/694/97 wynika, że zasiedlenie budynków przy ul. Paryskiej 28 hip. 5939 nastąpiło w lutym 1954 roku.

Z decyzji dotyczących sprzedaży lokali w budynku położonym przy ul. Paryskiej 28 stwierdzono, że budynek znajduje się w eksploatacji od 1953 r. (Decyzja Naczelnika Dzielnicy Warszawa Praga Południe nr AGK-5/K-42/76 z 21 stycznia 1976 r. oraz nr AGK-5/8225/P-42/L/77 z 29 września 1977 r.)

Ponadto L T w piśmie z 14 października 1988 r. do Urzędu Dzielnicowego Warszawa Południe napisał, „wobec zarekwirowania mego placu, bez uprzedzeń i rozmów w roku 1951 r. znajdującego się na Saskiej Kępie przy ul. Paryskiej (...)”.

Z mapy sytuacyjnej nieruchomości hip. Nr 5939 Praga oraz lokalizacji szczegółowej nr 753 i 62 z dnia 20 kwietnia 2007 r. sporządzonej przez uprawnionego geodetę Z O wynika, że granice nieruchomości hipotecznej HIP 5939 Praga obecnie położone są w działce ewidencyjnej nr 18/3, cz. 28, cz. 47, a granice dawnej nieruchomości hipotecznej według wykreślenia geodety przebiegają w części pod budynkiem usytuowanym na przedmiotowej działce nr 28 ul. Paryska 28.

Powyższe dokumenty są spójne co do okoliczności utraty faktycznej możliwości władania działką przed 5 kwietnia 1958 r.

W ocenie Komisji zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony we wzajemnym powiązaniu wskazuje, że wbrew ustaleniom poczynionym w kontrolowanej decyzji dawna właścicielka nieruchomości nie utraciła możliwości władania przedmiotową działką po dniu 5 kwietnia 1958 r. w zakresie części w której przyznano stronom odszkodowanie, lecz przed; konkretnie utraciła ją w 23 października 1952 r. – i to w zakresie całej nieruchomości, bowiem w tej właśnie dacie doszło do oficjalnego przejęcia całości przedmiotowej nieruchomości przez Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego. Od tej daty dawna właścicielka nie mogła już zgodnie z obowiązującym w tym czasie prawem wykonywać czynności władczych na przedmiotowym terenie, m.in. dokonać jego zabudowy budynkiem jednorodzinny.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że wraz z rozpoczęciem prac polegających na zagospodarowaniu nieruchomości pod budowę wielorodzinnego budynku, a następnie rozpoczęcie budowy dawna właścicielka również nie miała możliwość władania nim. Tym bardziej, że utrata jest jasna, gdy dostrzeże się, że budynek został oddany do użytkowania w 1954 roku. W takim zaś przypadku wykluczonym bowiem było przejawianie przez tę osobę jakichkolwiek działań władczych na terenie, który stanowił w 1953 plac budowy lub w 1954 r. tereny przynależne do

nieruchomości wraz z ciągami komunikacyjnymi etc.

Należy podkreślić, że jak trafnie wskazano w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 maja 2023 r. I OSK 2151/19: „Budowa, jako przedsięwzięcie skomplikowane technicznie, wymaga bowiem zapewnienia odpowiedniego otoczenia, które może zostać przeznaczone na zaplecze socjalne pracowników, drogi dojazdowe czy podręczne magazyny narzędzi i materiałów budowlanych. Jako taka budowa wymaga zatem zajęcia większej powierzchni niż sama powierzchnia przeznaczona wyłącznie na budynek, czy budynki. Fakt, że w wyniku zakończenia budowy pozostaje część nieruchomości niezagospodarowana ściśle pod cele mieszkaniowe i do jej zagospodarowania w postaci posadowienia ciągów komunikacyjnych doszło w kilka lat po zakończeniu budowy, w tym również po dacie 5 kwietnia 1958 r. nie oznacza, że do samego zajęcia nieruchomości doszło już po tej dacie, tuż przed zagospodarowaniem tej nieruchomości.”

Natomiast zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 listopada 2021 r. OSK 655/21 „Zasady logiki i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że prowadzenie inwestycji polegającej na budowie kina wymaga zajęcia całej nieruchomości pod jego budowę i zapewnienie do niego dostępu. Przeciwnie twierdzenie, w tym sama okoliczność posiadania przez ówczesnego właściciela ww. nieruchomości, choćby w części możliwości władania nią przed określoną w art. 215 ust. 2 u.g.n. datą, winna podlegać inicjatywnie dowodowej stronie na podstawie art. 7 k.p.a.” „Zasady logiki i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że prowadzenie inwestycji polegającej na budowie kina wymaga zajęcia całej nieruchomości pod jego budowę i zapewnienie do niego dostępu. Przeciwnie twierdzenie, w tym sama okoliczność posiadania przez ówczesnego właściciela ww. nieruchomości, choćby w części możliwości władania nią przed określoną w art. 215 ust. 2 u.g.n. datą, winna podlegać inicjatywnie dowodowej stronie na podstawie art. 7 k.p.a.”

W kontekście stanu faktycznego niniejszej sprawy przytoczenia wymagają również trafnie rozważania w zakresie wykładni art. 215 u.g.n. zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie zgodnie z którymi „(...) Jeżeli

chodzi o grunt trzeba wskazać, że przesłanka pozbawienia byłego właściciela bądź jego następcy prawnego władania ma charakter szczególny. Art. 215 ust. 2 ugn, to przepis przejściowy, a zatem musi być wykładany precyzyjnie. W przepisie tym zaś - w odniesieniu do byłych właścicieli lub ich następców prawnych - zostało zawarte sformułowanie: "zostali pozbawieni", a nie "utracili", czy "nie mają", albo "nie dysponują". Poza tym w przepisie tym przewidziano, że chodzi o "faktyczną możliwość władania", a nie "władanie", czy "posiadanie". Powyższe oznacza, że: 1) przesłanka ta ma charakter przesłanki dotyczącej sfery faktów, ponieważ w postępowaniu odszkodowawczym nie do ocenia się legalności zdarzenia lub ciągu różnych zdarzeń opisanych jako "pozbawienie faktycznej możliwości władania"; 2) przepis ten uznaje za istotne zdarzenia, ale tylko te mające miejsce w okresie po 5 kwietnia 1958 r. lub przed tą datą. Przy czym nie chodzi o wskazanie okoliczności istniejącej według stanu na konkretną datę (dzień). Takie ustalenie (konkretnej daty pozbawienia konkretnej osoby możliwości władania działką i jednego zdarzenia wywołującego ten stan) byłoby po upływie wielu lat trudne do udowodnienia. Zatem zakładając racjonalność prawodawcy należało przyjąć, że chodzi o wykazanie ciągu różnych zdarzeń, które w powiązaniu ze sobą pozwolą na ustalenie, że w pewnym przedziale czasowym zdarzenie to miało miejsce; 3) pozbawienie uprawnionych faktycznej możliwości władania działką następowało na skutek pozbawienia ich tego przez inny podmiot, a nie na skutek własnego działania. W założeniu zaś ustawodawcy chodziło o podmiot instytucjonalny (organ administracji państwowej, jednostkę organizacyjną realizującą cel publiczny), a nie, np. o pozbawienie kogoś posiadania przez osobę fizyczną (posiadacza samoistnego działającego w złej wierze), która wbrew woli właściciela dokonuje zaboru jego mienia; 4) pozbawienie uprawnionego władania należało rozumieć jako pozbawienie samej tylko możliwości zmanifestowania na gruncie fizycznej obecności połączonej z preferowaną przez tę osobę aktywnością prywatną, z wyłączeniem innych osób, a nie o pozbawienie uprawnionego efektywnego korzystania z gruntu; 5) nie można utożsamiać możliwości samego fizycznego wstępu w 1958 r. przeddekretowego właściciela gruntu (jego następców prawnych) na teren konkretnej nieruchomości warszawskiej (np. z tej racji, że nie był on ogrodzony) z możliwością faktycznego nim władania. Zdaniem Sądu faktyczna możliwość władania gruntem przez osoby uprawnione w określonym wyżej przedziale czasowym (uprawniająca do odszkodowania) polegała natomiast na tym, że pomimo komunalizacji (w 1945 r.), a następnie upaństwowienia

gruntów warszawskich (w 1950 r.), część dawnych ich właścicieli miała nadal te grunty w swojej potencjalnej dyspozycji, jeszcze 5 kwietnia 1958 r. Osoby te miały wówczas realną możliwość korzystania z takiego gruntu, z wyłączeniem innych osób. Ustawodawca zdawał sobie bowiem sprawę z tego, że w stosunku do części gruntów warszawskich władze Warszawy, po wejściu w życie dekretu, nie przejawiały żadnej formy zainteresowania danym gruntem, nie miały pomysłu na zagospodarowanie danej przestrzeni terenu i w związku z tym nie podejmowały żadnych działań związanych z ich wykorzystaniem, np. na cele budowy, czy urządzenia tzw. urządzeń komunalnych, cele infrastrukturalne, czy cele użyteczności publicznej. Z tego względu możliwość uzyskania odszkodowania za grunt warszawski została zarezerwowana tylko dla opisanej wyżej kategorii osób (dawnych właścicieli i ich następców prawnych) za to, że władze Warszawy, a potem Państwo mimo, że uzyskały prawo do gruntu, to nie wykonywały postanowień dekretu poprzez określone działania z zakresu gospodarki terenami, budownictwa, itd. (zwłaszcza wynikające z planów zagospodarowania przestrzennego, narodowych planów gospodarczych).”

W ocenie Komisji ww. trafne zapatrywania Naczelnego Sadu Administracyjnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie znajdują adekwatne zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy.

Prezydent m.st. Warszawy trafnie ustalił w przedmiotowej decyzji okoliczność, że zgodnie z zaświadczeniem lokalizacji nr 753 z 23 lipca 1952 r., SUB/11362/52/OPM/W/1875/52 Oddział Planu Miasta Stołecznego Urzędu Budownictwa Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy wyraził zgodę na lokalizację szczegółową budynków mieszkalnych dla Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego na terenie położonym na Saskiej Kępie przy ul. Paryskiej – oznaczoną na załączonym szkicu Nr 4452.

Z treści wydanego w sprawie rozstrzygnięcia należy wnioskować, że w kontekście ww. decyzji lokalizacyjnej tym zakresie Prezydent m. st. Warszawy przyjął, że utrata możliwości władania przedmiotową nieruchomością należy utożsamiać z faktem wydania tej decyzji co do gruntu o pow. 721 m².

W ocenie Komisji przedmiotowe ustalenia nie sposób uznać za wyczerpujące.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że teren przedmiotowej nieruchomości został zajęty w latach 1952-1953 pod plac budowy. W wyniku przeprowadzonej w tych latach inwestycji na części terenu dawnej nieruchomości warszawskiej objętej wnioskiem o ustalenie i wypłatę odszkodowania powstał budynek mieszkalny wielorodzinny oznaczony nr 28.

W tym miejscu wyjaśnienia wymaga okoliczność, że nie sposób uznać za trafne stanowisko, iż dawna właścicielka przedmiotowej nieruchomości utraciła możliwość władania przedmiotową nieruchomością wyłącznie w zakresie ograniczonego terenu znajdującego się pod powstałym budynkiem wielorodzinnym mieszczącym się pod nr 28.

Z analizy fotografii lotniczej przedmiotowego terenu z 1953 r. wynika, że przedmiotowa nieruchomość została zajęta pod teren budowy budynku mieszkalnego mieszczącego się przy ul. Paryskiej 28. Na fotografii zostały utrwalone wybudowane fundamenty powstającego budynku, widoczne są również hałdy piasku, ułożone skupiska materiałów budowlanych i obiekty (budynki) tymczasowe wytworzone celem wsparcia procesu inwestycyjnego. W sąsiedztwie nieruchomości znajduje się również nowo wybudowany budynek wielorodzinny. Z analizy fotografii możliwym jest do ustalenia, że całość przedmiotowej nieruchomości została zaadaptowana do prowadzonego procesu budowlanego.

Na podstawie powyższego zdjęcia możliwym jest stwierdzenie, że na zdjęciu utrwalono przedsięwzięcie budowlane na terenie przedmiotowej działki, zapewniającego odpowiednie zaplecze socjalne dla pracowników, drogi dojazdowe, ciągi komunikacyjne, podręczne magazyny narzędzi i materiałów budowlanych, hałdy piasku.

Na zdjęcie z 1954 r. został utrwalony nowo powstały budynek mieszczący się przy ul. Paryskiej 28. Ze zdjęcia wynika, że budowa nieruchomości została ukończona, możliwym jest również dostrzeżenie terenu uprzątniętego i zagospodarowanego

wokół powstałego budynku (w odróżnieniu do zdjęcia z 1953 r.).

W kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podkreślenia wymaga również okoliczność, iż w 1954 r. rozpoczęto proces zasiedlenia budynku przy ul. Paryskiej 28.

Natomiast na zdjęciu z 1955 r. widoczna jest sfinalizowana inwestycja budynku mieszkalnego przy ul. Paryskiej 28. W odróżnieniu do poprzednich zdjęć możliwym jest dostrzeżenie od strony ul. Paryskiej zagospodarowanego terenu zieleni miejskiej, natomiast po przeciwnej stronie budynki widoczne są ciągi komunikacyjne przestrzeni między blokowymi oraz urządzone tereny zielone przy blokowe.

Powyższe zaś wskazuje, że organ pierwszej instancji nie zebrał kompletnego materiału dowodowego w toku postępowania wyjaśniającego co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Ponadto Prezydent m.st. Warszawy w sposób błędny ocenił również materiał dowodowy który posiadał w dniu wydania przedmiotowej decyzji.

Komisja pragnie zaznaczyć przy tym, że w toku prowadzonego postępowania jego strona nie wykazała okoliczności, że pozostawała we władaniu przedmiotowej nieruchomości chociaż w określonej części. Wprawdzie pełnomocnik strony wystosowywał w tym zakresie w toku postępowania pisemne stanowisko, lecz nie zostało one poparte żadnym weryfikowalnym dowodem w tym zakresie. Stanowisko strony w istocie rzeczy sprowadzało się do twierdzeń o bezcelowości prowadzenia dalszego postępowania wyjaśniającego/dowodowego w tym zakresie. Reasumując należy wskazać, że strona postępowania nie przedstawiła w jego toku żadnego weryfikowalnego dowodu wskazującego, że chociaż w określonym zakresie, po dniu 5 kwietnia 1958 r. władała przedmiotowym gruntem.

Komisja w tym miejscu pragnie zaznaczyć, że dotychczas zgromadzony materiał dowodowy potwierdza oświadczenie złożone przez L T w piśmie z 14 października 1988 r. o „zarekwirowaniu” jego placu w roku 1951. Oświadczenie to w pełni koresponduje z oświadczeniem złożonym w akcie notarialnym z 19 stycznia 1951 r.

nr 34 w którym opisał przedmiotową nieruchomość jako „plac budowlany, niezabudowany”. Oceniając zaś pismo Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 13 marca 1992 r. w którym wskazano, iż „W trakcie badania sprawy ustalono, że zarówno Urząd Dzielnicy Praga Południe jak również Centralne Archiwum MSW i Komenda Stołeczna Policji nie dysponują żadnymi materiałami świadczącymi o tym, że omawiana nieruchomość była po 1951 użytkowana przez MSW.” Należy uwypuklić, że w piśmie tym podkreślono, że organ pomimo poszukiwań nie odnalazł przedmiotowych dokumentów. Kwestia ta nie została rozstrzygnięta w tym piśmie. Istotne zaś dowody w tym zakresie ostatecznie zostały zlokalizowane, m.in. w zbiorach Archiwum Państwowego.

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, iż Prezydent m.st. Warszawy błędnie przyjął, iż w sprawie zostały spełnione łącznie obie przesłanki wynikające z art. 215 ust. 2 u.g.n. i bezpodstawnie wydał decyzję z dnia z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007 o ustaleniu i wypłacie odszkodowania za część nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Paryskiej 28.

3. Rażąco naruszenie art. 215 ust. 2 u.g.n. w zw. z art. 28 k.p.a. w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W niniejszej sprawie z uwagi na jej stan faktyczny koniecznym jest uwzględnienie treści Uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt I OPS 1/22 w której trafnie stwierdzono, „(...) że z samej umowy przelewu, ujętej w art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm.), której przedmiotem jest wierzytelność odszkodowawcza za odjęcie prawa własności nieruchomości w wyniku zdarzenia lub aktu ze sfery prawa publicznego, nabywcy tej wierzytelności w sprawie o ustalenie odszkodowania, o którym mowa w art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.). Stwierdzono przy tym również, że źródłem interesu prawnego, o którym mowa w art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest norma prawa powszechnie obowiązującego, a

nie skutki czynności prawnej dokonanej przez podmiot prawa cywilnego.”

W sprawie będącej przedmiotem przytoczonej Uchwały wyjaśniona została kwestia braku interesu prawnego osoby, która to wywodziła go z umowy przelewu, którego przedmiotem jest wierzytelność odszkodowawcza za odjęcie prawa własności nieruchomości, jako sytuacji prawnej mającej uzasadniać przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a., w sprawie o ustalenie odszkodowania, o którym mowa w art. 128 ust. 1 u.g.n.

Nadmienienia przy tym wymaga okoliczność, że ww. zapatrywanie odnalazło zastosowanie w orzecznictwie Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie m.in. w sprawach z wyroku z 24 kwietnia 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 55/25, z wyroku z 28 marca 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 2010/24, z wyroku z 20 marca 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 4/25, z wyroku z 18 września 2024 r. sygn. akt I SA/Wa 1288/24, z wyroku z 6 września 2024 r. sygn. akt I SA/Wa 664/24 i z wyroku z 13 sierpnia 2024 r. sygn. akt I SA/Wa 753/23.

W kontekście przytaczanej wyżej uchwały podkreślenia wymaga, że zgodnie z treścią regulacji art. 215 ust. 2 u.g.n. przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wyłączone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego.

W zw. z powyższym uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt I OPS 1/22 znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Podsumowując, zgodnie z uchwałą NSA z dnia 30 czerwca 2022 r., nabycie roszczeń od dawnych właścicieli lub ich następców prawnych nie stanowi podstawy do uznania nabywcy za stronę postępowania reprivatyzacyjnego, a tym samym nie umożliwia mu udziału w procedurze oraz dochodzenia jakichkolwiek praw w ramach postępowania celem ustalenia odszkodowania w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n.

Odnosząc powyższe do ustaleń faktycznych zaistniałych na kanwie niniejszej sprawy, wskazać należy, że decyzją z dnia 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007, Prezydent m.st. Warszawy ustalił i przyznał odszkodowanie na rzecz B K i M W, więc osób które nie są spadkobiercami byłej właścicielki nieruchomości J z K B.

Z niespornych okoliczności sprawy wynika, że adresaci decyzji reprivatyzacyjnej nie są byłymi właścicielami nieruchomości objętej powołaną decyzją. Z ustaleń faktycznych w sprawie wynika, że w latach czterdziestych XX wieku, własność oraz prawa i roszczenia z dekretu warszawskiego do wyżej opisanej nieruchomości stały się przedmiotem obrotu prawnego. Beneficjentki są spadkobierczyniami L T, który w 1951 r., nabył prawa do działki oraz roszczenia dekretowe od A i S małżonków S, którzy to z kolei w 1946 r. nabyli je od M G. Do zakresu uprawnień jakie na mocy umów zostały sprzedane wchodziły również prawa i roszczenia z art. 7 dekretu oraz po odmowie przyznania prawa własności czasowej – uprawnienia adresowane do poprzedniego właściciela na mocy art. 215 ust. 2 u.g.n. do uzyskania odszkodowania w tym zakresie.

Tymczasem, umowy obrotu prawami cywilnymi nie legitymowały beneficjentek decyzji jako spadkobierczyń nabywcy praw i roszczeń (w rozumieniu prawa cywilnego), do skutecznego ubiegania się o przyznanie odszkodowania objętego decyzją z dnia 13 listopada 2007 r.

Zatem w ocenie Komisji, Prezydent wydając decyzję z dnia 13 listopada 2007 r. na rzecz ww. osób naruszył art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 215 u.g.n. w zw. z art. 28 k.p.a. i to w sposób rażący w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Z tych też względów, Komisja uznała za zasadne stwierdzenie w osnowie niniejszej decyzji nieważności decyzji z dnia 13 listopada 2007 r., w całości, albowiem jej beneficjentami uczyniono osoby, które nie posiadały przymiotu strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. uprawniającego je do udziału w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 215 u.g.n., co stanowi rażące naruszenie prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Dodatkowo Komisja pragnie zauważyć, poniekąd na marginesie rozważań z uwagi na wyżej opisane okoliczności, że na mocy aktu notarialnego z 5 lutego 1946 r. Rep. Nr 173 M J z K B sprzedała M G blok gruntu graniczący z zachodu z ulicą Paryską, od północy z nieruchomością warszawską hip 5048 Praga, od wschodu z ulicą Wandy, od południa z nieruchomością hipoteczną 5101 Praga, 4789 Praga. Blok

gruntu został podzielony na siedem działek oznaczonych kolejno od 1 do 7.

W ww. akcie jednoznacznie wskazano, że jego przedmiotem była sprzedaż nieruchomości, nie zaś praw i roszczeń wynikających z Dekretu warszawskiego.

Podkreślenia bowiem wymaga, że zgodnie z treścią regulacji art. 1 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy wszelkie grunty na obszarze m. st. Warszawy przeszły z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu na własność gminy m. st. Warszawy, tj. z dniem 21 listopada 1945 r.

Zgodnie z powyższym 5 lutego 1946 r. M J B nie mogła dokonać sprzedaży przedmiotowej nieruchomości hipotecznej bowiem utraciła z dniem 21 listopada 1945 r. prawo własności to tego gruntu. Dlatego też, także i w tym zakresie w ocenie Komisji przedmiotowa decyzja została wydana z naruszeniem prawa, gdyż zarówno akt z 5 lutego 1946 r. nie mógł przenosić własności do przedmiotowego gruntu, jak również i kolejne akty notarialne w tym zakresie zawierane w kolejnych latach obarczone były tożsamymi wadami.

IV. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej

W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007 w całości z powodu wystąpienia przesłanki określonej w treści art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

Zgodnie zaś art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Jak wynika z art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Według Komisji w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 13 listopada 2007 r. nr 372/GK/DW/2007, bowiem w niniejszym postępowaniu w sposób rażący naruszono normy prawa procesowego tj. art. 7, 77 i 80 k.p.a., co następnie doprowadziło do rażącego naruszenia normy prawa materialnego określonej w treści art. 215 ust. 2 u.g.n., bowiem dokonano subsumpcji stanu faktycznego sprawy, który w istocie rzeczy stanowił zaprzeczenie przesłanek określonych w ww. normie, tj. przesłanki utraty możliwości władania przedmiotową nieruchomością po dniu 5 kwietnia 1958 r., która to w niniejszym postępowaniu nie została spełniona.

W związku z powyższym stwierdzone przez Komisję rażące naruszenie prawa ma charakter oczywisty, wyraźny i bezsporny.

W ocenie Komisji skutki społeczno-gospodarcze stwierdzonych naruszeń prawa w niniejszej sprawie generuje skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań zasad praworządności. Podkreślenia bowiem wymaga, że na mocy kontrolowanej decyzji ustalono i wypłacono odszkodowanie w takim stanie faktycznym, który to nie uprawniał do uzyskania odszkodowania.

Dlatego też zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja jest zobligowana wydać decyzję stwierdzającą nieważność decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy nr 372/GK/DW/2007 z 13 listopada 2007 r. nr jako wydanej z rażącym naruszeniem norm prawa w postaci art. 215 ust. 2 u.g.n.

V.Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl wskazanego przepisu ustawy o Komisji przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

W płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1 k.p.a.

W ocenie Komisji rozstrzygnięcie Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych, gdyż niniejsza decyzja dot. przyznania odszkodowania w określonej kwocie pieniężnej. Powyższe zaś ustalenie skutkuje przy tym stwierdzeniem, że kwestie dot. wypłaty odszkodowania w określonej kwocie nie mogą wywołać skutków o charakterze nieodwracalnym bowiem roszczenia o charakterze pieniężnym z samej swej natury posiadają odwracalny charakter. Nawet ewentualne ich skonsumowanie przez stronę postępowania nie wywoła przy tym skutku o charakterze nieodwracalnym, bowiem nadal aktualne pozostanie w takiej sytuacji roszczenie o jej zwrot wobec organu uprawnionego.

VII. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Za strony przedmiotowego postępowania Komisja uznała B K i M W będące beneficjentkami kontrolowanej decyzji oraz Miasto st. Warszawę.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

VIII. Konkluzja

W rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki określone w art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy. Kontrola prawidłowości poczynionych przez Prezydenta m.st. Warszawy ustaleń mających wpływ na wynik sprawy wskazuje, że doszło do sytuacji, że decyzja nr 372/GK/DW/2007 obarczona jest wadą kwalifikowaną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Konieczne jest zatem stwierdzenie jej nieważności i wyeliminowanie z obrotu prawnego. W związku z powyższym, Komisja na podstawie powyżej powołanych przepisów, orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01 -248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16

grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchYLENIA, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.